

Magellijev "Hamlet" izveden na Lovrijencu poručuje da ni pobuna danas više nema smisla, čak ni individualna kao ona Hamletova

IMPRESIVAN DOJAM
 Snažnom vizualnom dojmu presudni doprinos dale su i videoprojeksije Ivana Marušića Klifa

'Biti ili ne biti' izgovara se s pištoljem u ruci

Denis Derk

Tradicija izvođenja Shakespeareova "Hamleta" na dubrovačkom Lovrijencu seže u 1952. kada je jednu od najpoznatijih svjetskih tragedija uprizorio Marko Fotez. Stoga je prirodna odluka uprave Dubrovačkih ljetnih igara u godini proslave 70. rođendana da se na Lovrijencu kao prva dramska premijera izvede baš "Hamlet" u režiji Paola Magellija koji je s Dubrovnikom imao i sretnih i nesretnih, ali uvijek pomalo fatalnih iskustava.

I kakav je ispao Magellijev "Hamlet"? "Hamlet" u kojem se nije radikalno dirao Shakespeareov kanonizirani predložak, ali je tu ipak bilo podosta nadgradnje i dopisivanja, dosjetki i asocijacija na ratničke države čiji uniformirani vođe pozivaju na mir skrivajući se iza svojih jeftinih vojnika. Oružja ima napretek u ovom Magellijevu neromantičnom "Hamletu" u kojem je ipak u prvom planu ljubav, i to ne toliko Ofelije prema Hamletu i obratno, nego Hamleta prema umorenom ocu. Ljubav prema precima može biti bezuvjetna i dovesti onoga koji ljubi do granice ludila pa i prebaciti ga preko nje. A u tom slučaju dobivamo skeptičnog i gotovo nesimpatičnog Hamleta, negativca koji se buni protiv nametnutog novog poretka u vlastitom domu, ali ta je buna gotovo krezuba. Bez force, bez zaplotnjaštva, bez saveznika. Idealizam bez pragme. I rečenicu "Biti ili ne biti" Hamlet izgovara s pištoljem u ruci, naučio je i mačevati da bi pobijedio

spretnijeg Laerta koji želi osvetiti i oca Polonija i sestru Ofeliju, ali sve je uzalud. Hamlet je milenijski gubitnik, ali i dokaz da je ludilo zarazno kao i da ima svoje uzroke.

Scenograf Lorenzo Banci spretno je iskoristio nekoliko razina igre koju nudi Lovrijenac, odlični su kostimi Lea Kulaša i glazba Ljupča Konstantinova, a snažnom vizualnom dojmu presudni doprinos dale su video projekcije Ivana Marušića Klifa, te oblikovatelji svjetla Aleksandar Čavleki i Marko Mijatović. Do bar je posao obavio i stručnjak za mačevanje Lovro Buva, pa smo odgledali nekoliko efektnih mačevalačkih prizora. Frano Mašković je odlični glumac i odličan Hamlet, koji bježi od svake patetike i glumačkog deklamatorstva, ali ne i od tamnih dubina duše. Odlične partnere imao je u raskošnoj Gertrudi dominantne, ali lomne Nine Viočić, kao i u Milanu Pleštini, koji je rafinirano predočio kralja Klaudija. Anđela Ramljak bila je moćna i hrabra, prelijepa Ofelija, a ulogu za pamćenje ispleo je Nikša Butijer kao

tvrdi, doslovni Polonije tjerajući publiku na smijeh koji je imao i terapijski učinak. Stopljeni s rezigniranim nabojem predstave bili su Ivan Colarić kao Laert, Ermin Bravo kao Horacije, Enes Vejzović kao Rosencrantz, Pjer Meničanin kao Guildenstern i Ranko Zidarić kao Fortinbras. Ne smijemo zaboraviti ni iskusni glas Hamletova oca koji je ispunio tvrđavu, a za koji je zaslužan Miše Martinović.

Važnu ulogu imali su Hrvojka Begović, Domagoj Janković, Matija Čigir, Bernard Tomić, Karlo Mrkša i Pavle Vrkljan kao dio kolektiva, od emblematskih grobara, preko putujućih glumaca do vojnika. S pomoću njih Magelli je naglasio farsičnost "Hamleta" i uglađeni ironijski odmak od civilizacijskih stečevina koje do današnjeg dana čovječanstvo nisu učinile boljim. A Magelli naših dana više nema iluzija. Kao da je u završnoj sceni s Fortinbrasovim mafijaškim trijumfom poručio da ni pobuna danas više nema smisla. Čak ni kada je individualna i frojdska, kao ona Hamletova.

ODLIČNA IZVEDBA
 Frano Mašković je odlični Hamlet koji bježi od svake patetike, a podršku je imao u raskošnoj Gertrudi dominantne, ali lomne Nine Viočić